

UIT DE SCHRIFT.

In de gelijkmaking Zijns doods.

Want indien wij met Hem één plant ge-
worden zijn in de gelijkmaking Zijns doods,
zoo zullen wij het ook zijn in de gelijk-
making Zijner opstanding.

Rom. 6:5.

Mystiek gaat dieper dan ervaring.

Veel kunt en zult gij nooit ervaren, mijn ziel,
wat niettemin mystieke werkelijkheid voor u en
in u is.

Nimmer kunt gij ervaren, dat gij één plant met
Christus geworden zijt in de gelijkmaking Zijns
doods.

Want poog het u voor te stellen, wat het zeggen
wil: de gelijkmaking Zijns doods.

Het betekent niets meer of niets minder, dat
gij krachtens uw eenheid met Christus even diep
in den dood zijt ingegaan als Hij.

En hoever is Hij daarin ondergegaan?

Tot de absolute Godsverlating toe.

Tot het onderste der hel.

Tot den bodem van den afgrond van den eeuwi-
gen dood.

Zooals Hij verlaten werd, kunt gij nooit verlaten
worden. Gij kent slechts betrekkelijke verlatingen.
Ze zijn voor u slechts tijdelijk, voor een korten
tijd. Van u geldt, wat Jesaja tot het vrome Israël
profeteerde: „Voor een kleinen oogenblik heb Ik
u verlaten, maar met groote ontfermingen zal Ik
u vergaderen“.

In het onderste der hel kunt gij als beminde des
Heeren nooit komen. Daarvan heeft Christus u
juist verlost.

Door den tweeden dood, den eeuwigen, zult gij
nimmer beschadigd worden, naar de belofte van
uw God.

Volstreekte verlating, volle hellesmart, voltrokken
verdoemenis liggen zoover buiten uw ervaring als
het West verwijderd is van het Oosten.

Daarvoor hebt gij uw Verlosser heel uw leven,
heel de eeuwigheid door te danken.

Hij heeft dat alles ervaren, opdat gij het niet
zoudt behoeven te ervaren.

Maar daarom, o ziel, laat u niet misleiden door
hen, die willen, dat gij uw ervaring ten grondslag
wilt leggen aan uw geloof.

Zoo licht zoudt gij onder de bekoring daarvan
geraken.

Het geloof kan immers de ervaring niet misseu!

Wie geen ervaringsleven kent heeft niet het recht
zich geloovige te noemen.

Ervaringsleven is van het echte geloof niet te
scheiden.

Het is het noodzakelijke resultaat ervan.

Juist: resultaat.

Maar niet: fundament.

En hoezeer gij er u over verheugen moogt, dat
de christelijke ervaring tegenwoordig weer in eere
komt, bedrijf er zoo lief als u uw zaligheid, zoo
dierbaar als u Christus is, geen afgoderij mee.

Want door op uw ervaring uw geloof te laten
rusten, maakt ge Christus' verzoening overbodig.

Dan stelt gij uw ervaring in plaats van de Zijne.
Dit is de grond van uw geloof, dat gij één plant
met Hem zijt.

Eén plant met Hem in alles.

Eén plant met Hem in Zijn geboorte.

Eén plant met Hem in Zijn lijden.

Eén plant met Hem in de gelijkmaking Zijns
doods.

Door die mystieke unie is het alsof gij zelf den
doemdood zijt gestorven.

Het is zelfs nog meer dan een „alsof“.

Gij zijt die werkelijk gestorven.

Doch in Hem.

Hij had er de ervaring van.

Gij het geloof.

Hij dronk er al de bitterheid van in.

Gij moogt u verzadigen aan de zoete, vreedzame
vrucht.

Hij voelde het hellevuur branden in Zijn inge-
wand.

Gij moogt u warmen in de stralen des hemels.
Wat Christus voor u leed, kunt gij niet oplee-
ken in uw dagboek.

Gij kunt het van ver met uw gedachten niet
aanraken.

Nog veel minder is het te ervaren.

Want dit blijft het geheim: door één plant met
Hem te worden, stroomt er één geestelijk bloed
door Christus en u.

Toch wordt gij nooit Christus.

Hoe innig de eenheid tusschen Hem en u ook zij,
Hij is uw Plaatsvervanger en gij zijt de gekochte.

De gemeenschap met Christus kunt gij ervaren.
Maar gij kunt nooit Zijn dood ervaren.

Gij kunt er u alleen geloovig in verliezen.

Dat is mystiek.

Dat is lidenmystiek.

Dat is stervensmystiek.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Beroepbaar.

Den laatsten tijd kwamen op verschillende kerke-
lijke vergaderingen ter sprake de praktijken, welke
door kandidaten, die door classes beroepbaar werden
gesteld, worden gevolgd.

Wij leggen den nadruk op het woord praktijk-
ken.

Want over het principe is men het wel eens.
Het is de Classis, die na met goed gevolg af-
gelegd praeparatoir examen beroepbaar stelt.

Niemand anders heeft daartoe het recht.

Evenmin heeft iemand het recht om, wanneer
de Classis een kandidaat beroepbaar verklaart, hem
niet beroepbaar te verklaren.

Ook de kandidaat zelf mist dat recht.

Wanneer men desniet tegenstaande telkens leest,
dat een kandidaat zich nog niet beroepbaar stelt
of nog geen beroep in overweging wenscht te ne-
men, is die formulering niet gelukkig gekozen.

Men valle hem hierover niet te hard.

Toch verdient het aanbeveling om de publikatie
aan de kerken in deze voege in te kleeden, dat
kandidaat X den kerken verzoekt voornog geen
beroep op hem uit te brengen.

Dan blijft hij kerkrechtelijk in den vorm.

Wel verwachten we hierop nog een tegenwerping.
Vaak wordt geredeneerd: wanneer een kandidaat
praeparatoir examen aflegt, geeft hij daardoor het
verlangen te kennen voor onze kerken beroepbaar
te worden gesteld. En als hij dan onmiddellijk
daarop vraagt om hem nog niet te beroepen, heeft
dat iets tegenstrijdigs.

Als men het heel strikt neemt, is dit ook zoo.
Maar in het leven zijn nu eenmaal niet alle
tegenstrijdigheden te voorkomen.

Men denke aan de botsing van plichten, waar-
voor iemand gesteld kan worden.

Mogelijk zal men zeggen: deze tegenstrijdigheid
is wel te ontgaan. Iemand legde geen praeparatoir
examen af, of hij moet voornemens zijn om, zoo
hij door een beroep daartoe in de gelegenheid
wordt gesteld, binnen enkele weken de pastorie
in te gaan.

Wij vragen echter: beziet men zóó de zaak niet
te zeer van den kleinen kant?

Een jonge man, die gaven en lust heeft voor
wetenschappelijke studie, kan zich verplicht ge-
voelen, die studie voort te zetten.

Ervaring leert, dat men over een groote mate
van wijskracht moet beschikken om onder allen
pastorale arbeid door, zich voor het doctoraal
examen voor te bereiden.

Ervaring leert ook, dat uitzonderingen daarge-
laten, de voorbereiding buiten de pastorie deug-
delijker is dan daarbinnen.

Het zou te verwonderen zijn, indien dit niet zoo
ware.

Het maakt een groot verschil of men de studie
voor het doctoraal als hoofdzaak dan als bijzaak
moet beschouwen.

Voor wie in de pastorie zitten, is het bijzaak.
Dat mag niet anders.

De pastorale arbeid moet vooropgaan.

Als de pastorale arbeid het vergt, moet desnoods
al het andere er voor wijken.

In de werkelijkheid komt het dan ook voor,
dat zij, die zich aan de studie wijden, deze soms
maandenlang moeten laten liggen.

Er zijt er, die er den moed bij verliezen.
Die door de praktijk geheel worden opgeslorpt.

En zij, die hen van nabij als begaafde jonge
mannen kennen, betreuren dit gedurig weer.

Des te meer verheugen zij er zich over, wanneer
een kandidaat in de theologie toch doorzet, vooral
als hij dan nog een best examen doet.

Maar over het algemeen gesproken verdient het
de voorkeur, wanneer de examenstudie wordt af-
gedaan vóór de pastorie-deuren opengaan.

Nu zal iemand tot dit laatste besluiten.

Hij acht het zich een plicht.

Aan den anderen kant kan hij het zich echter
ook een plicht achten gemeenten, die dit begeeren,
in dien tusschentijd des Zondags te dienen.

Hoeveel vakante gemeenten tellen onze kerken
niet!

Hoeveel zijn er daaronder niet, die nooit beroepen
kunnen!

Hoeveel leediensten moeten er over het geheele
land niet worden gehouden!

Nu kan een leedienst ongetwijfeld zeer stichte-
lijk zijn.

Op zichzelf mag het niet voor onmogelijk ge-
houden, dat op een leedienst nog meer zegen ge-
schonken wordt dan zelfs op een bediening des
Woords.

Maar daarom zal toch niemand den leedienst
boven de bediening des Woords prefereren?

En al mag nu een kandidaat niet het Woord
bedienen, het is hem toch toegestaan te propo-
neeren.

Is in den regel zulk een propositie niet ver te
verkiezen boven een leedienst?

Zijn vele vakante kerken er niet hartelijk dank-
baar voor, dat ze dikwijls door kandidaten worden
geholpen?

Laat men het vooral van deze zijde bekijken

en niet dadelijk klaar staan met het argument: de
kandidaten leggen alleen zoo vroeg praeparatoir
af om wat te verdienen.

Waar ook onder onze kandidaten niet vele rijken
en vele edelen zijn, zullen ze stellig het bescheiden
honorarium, dat aan hun proponeeren verbonden
is, niet versmaden.

Doch men mag niet zeggen, dat het hun daarom
slechts te doen is.

Er leeft veel meer idealisme onder hen dan
sommigen denken.

Men wachte er zich wel voor dit idealisme door
zulk materialistisch geredeneer den domper op te
zetten.

Alzoo wenkt uit twee richtingen de plicht zulk
een jongen man toe.

Nu zijn onze kerken in staat om te verhoeden,
dat het een botsing van plichten wordt.

Dat hebben zij toemogtoe stilzwijgend ook ge-
daan.

Zij verzetten er zich niet tegen — zelfs niet
lijdelijk — dat een kandidaat na zijn praepara-
toir den kerken verzocht nog geen beroep op hem
uit te brengen.

Waar onze kerken zich in deze zoo breed van
blik toonen, kan het schier overbodig geacht, dat
zij aan deze praktijk ook eenige officiële sanktie
geven.

Ofschoon, indien zij deze gaven, het ook geen
kwaad zou kunnen.

Natuurlijk kan er van deze royaliteit onzer kerken
misbruik worden gemaakt.

Dat kwam vroeger weleens voor.

Er zijn gevallen te noemen, dat een kandidaat
jarenlang proponeerde en ten slotte toonde, dat
het hem geen ernst was geweest naar de bediening
des Woords en der Sacramenten te staan en zich
een werkkring koos, welke met het predikambt in
geenerlei verband stond.

Zulke gevallen zijn ons uit het heden niet bekend.
Toch rezen er stemmen op, dat onze kerken
een regeling zouden treffen, welke kandidaten, die
hun studie voortzetten, verplichten om aan de
Classis, die hen examineerde, elk jaar opnieuw
vrijheid te verzoeken zich met een vernieuwde bede-
tot de kerken te wenden om hen niet te beroepen.

De billijkheid daarvan kunnen wij niet ont-
kennen.

Wel zagen we die vrijheid den eersten keer het
leefst voor twee jaar verleend, omdat het bij de
tegenwoordige eischen voor het doctoraal examen
niet zoo licht zal voorkomen, dat iemand een
jaar na zijn kandidaats zich daaraan kan onder-
werpen.

Ook geven wij gaarne in overweging, dat de
Classes in voorkomende gevallen overleg plegen
met de fakulteit, waaraan de kandidaten studeeren,
omdat elk geval speciaal moet worden beoordeeld
en de betrokken fakulteit daarover uiteraard eenig
deskundig advies zal kunnen verlenen.

Dit klemt met name ook bij de proefschriften.
Totnogtoe hebben wij het uitsluitend gehad over
hen, die begeeren door te studeeren.

De kwestie doet zich echter ook nog in andere
gedaante kennen.

Er zijn ook praeparatoir geëxamineerden, die
aan doorstudeeren niet denken en die een bericht
in de bladen plaatsen, dat zij gaarne eerst na
een bepaalden datum een beroep wenschen te ont-
vangen.

Daarover werd in onze pers weleens min gunstig
geoordeeld.

Men stelde het dan voor alsof deze kandidaten
er op uit zijn om zooveel mogelijk beroepen te
ontvangen.

Toch zij men met dit oordeel uiterst voorzichtig.
Al zou er zulk een kandidaat onder doorloopen,
zoo zijn ze niet alle.

Men generaliseere niet.

Ook onderzoekte men bij zulk schrijven zichzelf
of men zelf in vroeger tijd niet reeds als student
„preekonsent“ — gelukkig afgeschafte! — bezat en
er dus na het praeparatoir examen heel anders voor
stond.

Het lijkt mij een ontzaglijk moeilijke zaak voor
een kandidaat om na een paar weken geproponeerd
te hebben, reeds voor een keuze te worden gesteld.

Ook lijkt het mij een ontzaglijke verantwoorde-
lijkheid voor een gemeente om op twee preeken een
kandidaat te beroepen.

Voor beide partijen schijnt het mij gewenscht,
dat er een zekere termijn werd vastgesteld, waar-
binnen een kandidaat niet mag worden beroepen.

Wij voor ons zouden dezen termijn het liefst
op drie maanden zien gesteld.

Dan kan de kandidaat, die nog geheel onwennig
staat tegenover de kanselpraktijk en op college
misschien slechts een paar preekproeven heeft ge-
geven, zich beter gewennen en dat kan hem de
keus verlichten.

Indien hij meer dan één beroep ontvangt, kan
hij zich afvragen, waar hij met de hem geschonken
gaven het meest zal kunnen woekeren.

Wij achten het geen nadeel, als een kandidaat
meer dan één beroep op zich vereenigt.

Zeker, elke kerk is een gemeente des Heeren.
Toch heeft de eene gemeente een andere be-
beding nodig dan de andere.

En het is naar 's Heeren beschikking zoo, dat

kandidat
De ee
kerk va
op gene
Wann
menieer
Een p
mede we
En hi
Maar
wel zijn
Doch
meenten
den will
Dan
kandid
Dan
eerst erg
aan wie
Hoe g
Des te
den Kon
uideell,
De ger
het bero

— Koler
Dezer
sproid:

Naar
gezonds
houden
Predik
hebben
in Antr
Maart
Kerken
Gent
nood te
meerde
vooral
Nederl
en mee
die Ker
Daar
als Ge
Kerk
sluiten
Gent, n
Kring
openba
Gerefor

Indie
niet zou
den sto
ten kan
die hul
wij ons
sche H
Belri
ting va
de apos
wij wij
dit geva
ons 'in
hetgeen
ma a r
geloof
In aa
Gerefor
zijn, r
stem te
ken, tot
Kerken
bladen,
zoek tot
zoo in l
gelegen
Gerefor
dedeeli
mogelij
Comité
eerst en
Kring
ken, te
zij om d
Het a
ho f te
Van om
aan D
zuin.

Ook
ankrijk
den, zij
Uwe
meente,
Het (

Prof.
Ho
Mr G
Dir
Dr H
Dr G
Prof.
Em
Dr G
Leer
Gir

Men za
een exclu
Kerken i
Daarte
ruim, dat
Kerken v
wil bied
niet gehe

kandidaten niet allen gelijke talenten hebben. De een is als het ware meer aangelegd op een kerk van deze geestelijke gesteldheid, de ander op gene.

Wanneer gesteldheid en gaven van meetaf harmoniseren, mag dat stellig niet versmaad.

Een predikant zal bij eventuele beroepen hiermede wel rekenen.

En hij doet daar voorzeker geen zonde aan. Maar zou, wat voor hem geen zonde is, het wel zijn bij een kandidaat?

Doch vooral met het oog op de beroepende gemeenten zouden wij een termijn van zeg drie maanden willen aanbevelen.

Dan zijn zij allicht in de gelegenheid om den kandidaat nog eens te hooren of te gaan hooren.

Dan kon 't wel eens blijken, dat iemand, die eerst erg „beviel“, later tegenvalt en dat een ander, aan wien men niet dacht, de begeerde wordt.

Hoe rijper het beroep is, des te beter.

Des te meer is men ook verantwoord tegenover den Koning der kerk, die door Zijn Geest de gaven uitdeelt, gelijkwijs Hij wil.

De gemeente is een deugdelijke voorbereiding van het beroepingswerk waard.

Kolen vuurs.

Dezer dagen werd de volgende circulaire verspreid:

Naar aanleiding van de, ook aan onze Kerkeraden gezonden circulaire van eene Commissie te 's Hage, inhoudende een oproep tot steun voor „de noodlijdende Predikanten en Evangelisten der Belgische Kerken“, hebben de Kerkeraden van de Gereformeerde Kerken in Antwerpen en Brussel in de Standdaard van 22 Maart jl. er op gewezen, dat de drie Gereformeerde Kerken in België: van Antwerpen, Brussel en Gent zelf noodlijdend zijn. Nu zij voor haar eigen nood tevens een beroep doen op „allen die de Gereformeerde Belijdenissen zijn toegedaan“, ligt het ongetwijfeld vooral op den weg van De Gereformeerde Kerken in Nederland, met wie zij ook in Kerkverband leven, eerst en meest daarop acht te nemen en naar vermogen aan die Kerken hulp te bieden.

Daarom hebben ondergeteekenden zich vereenigd als Comité tot steun van de Gereformeerde Kerken in België. Wij denken hierbij niet uitsluitend aan die Kerken in Antwerpen, Brussel en Gent, maar ook aan andere noodlijdende Kerken of Kringen, Predikanten en Evangelisten, van wie het openbaar is of worden mocht, dat ook zij zich aan de Gereformeerde Belijdenissen houden.

Indien het mocht blijken, dat het Haagsche Comité niet zonder hulp uit de Gereformeerde Kerken voldoende steun voor noodlijdende Predikanten en Evangelisten kan verkrijgen, zal een welgemotiveerd beroep op die hulp zeker niet geheel vergeefs zijn. Evenmin als wij ons onttrokken hebben bij de hulpbeding aan Duitse Predikantengezinnen, aan de verzorging van de Belgische vluchtelingen in den Oorlogstijd, de huisvesting van Hongaarsche kinderen enz. Overeenkomstig de apostolische vermaning, Gal. 6:10: „Zoo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goedgevoelen aan allen“. In dit geval moet echter vooropgaan de verzorging van de ons 't naast bestaande broederschap; overeenkomstig hetgeen de apostel aldus op die vermaning laat volgen: „maar meest aan de huisgenooten des geloofs“.

In aansluiting aan die betruging der bovengenoemde Gereformeerde Kerkeraden, dat zij zelve noodlijdend zijn, richten wij ons nu met broederlijke opwekking: steun te bieden aan deze (thans ook herderlooze) Kerken, tot de Kerkeraden en leden van De Gereformeerde Kerken, en zouden ze ook aan Gereformeerde weekbladen, alsmede aan Christelijke dagbladen, met verzoek tot opneming, 't zij geheel of in hoofdzaak. Om alzo in breeden kring de aandacht te vestigen op deze gelegenheid tot medewerking aan den opbouw van de Gereformeerde Kerk in België. Het doel van deze mededeeling en opwekking is derhalve: door inlichting mogelijk misverstand van den oproep van het Haagsche Comité te voorkomen of weg te nemen, en allen die eerst en meest tot steun van de Gereformeerde Kerken, Kringen en personen in België wenschen mede te werken, te dienen in de verzameling en uitbreiding van wat zij om des Heeren wil voor dat doel ons toezenden.

Het adres voor de toezending is: Dr G. Oosterhof te Kampen, Penningmeester van het Comité. Van ontvangen giften zal mededeeling worden gedaan aan De Standdaard, De Heraut en De Bazuin.

Ook dezen voorgenomen medearbeid voor het Koninkrijk Gods aanbevelend in Uw aller liefde en gebeden, zijn wij

Uw dw. broeders in Christus, het Hoofd der Gemeente, die Zijn lichaam is:

Het Comité tot hulp aan de Gereformeerde Kerken in België:

Prof. Dr H. BOUWMAN,
Hoogleraar a. d. Theol. School te Kampen, Voorz.
Mr G. H. A. GROSHEIDE,
Dir. der Vereen. v. H. O. op Ger. Grondsl., A'dam.
Dr H. KAAJAN, Geref. Predikant te Utrecht.
Dr G. KEIZER, Geref. Pred. te De Steeg (G.), Secr.
Prof. L. LINDEBOOM,
Em. Hoogleraar a. d. Theol. School te Kampen.
Dr G. OOSTERHOF,
Leeraar a. h. Geref. Gymnasium te Kampen, Penn.,
Giro-no. 126982.

Men zal zich herinneren, dat het Haagsche Comité een exclusief standpunt innam en de Gereformeerde Kerken in België buitensloot.

Daartegenover is het pas opgerichte Comité zoo ruim, dat het zijn hulp niet tot de Gereformeerde Kerken wil beperken, maar ook buiten dien kring wil bieden, indien het Haagsche Comité daartoe niet geheel bij machte mocht zijn.

Zoo worden kolen vuurs op der Haagsche-Comité-leden hoofd gehoopt.

Om dit mooie gebaar zien wij enkele minder logische kronkelingen in deze circulaire, welke de secure lezer zelf reeds zal hebben opgemerkt, gaarne voorbij.

Toch veroorloofte men ons één vraag.

Waarom wordt voor onze noodlijdende kerken in België niet de kerkelijke weg ingeslagen?

De Synode van Utrecht beschikte op een verzoek van de kerk van Antwerpen gunstig.

De Classis Dordrecht spande zich ook in, om de zaak van Brussel te behartigen.

Vloeden de giften niet meer?

Zijn de kerkelijke kanalen verstopt?

Dan moeten ze op de Synode van Groningen noodig eens worden doorgeblazen.

Het gaat hier immers om kerkelijke aangelegenheden.

Om hulpbehoevende kerken.

En wanneer hier in Nederland een onzer kerken hulpbehoevend wordt, gaat men er toch geen Comité voor oprichten?

En of het nu Gereformeerde Kerken in België betreft of in Nederland blijft precies eender.

Want beide leven in één en hetzelfde kerkelijk verband.

Onze kerken in België hebben de eerste jaren geregelden steun noodig.

Zij zijn met een gift voor één keer niet gebaat. Daarom is het gewenscht, dat onze kerken in Nederland hierin vaste voorziening treffen, gelijk indertijd ook voor de kerken in Argentinië geschiedde.

Het doel van het Comité is ons wel duidelijk, maar niet de zin.

Daarover zouden we gaarne nader worden ingelicht.

Is het de zin van dit Comité om tot de Synode van Groningen in de eerste behoeften van onze Gereformeerde Kerken in België hulp te bieden?

Dan schijnt er zekere aanklacht in tegen de kerkelijke hulpverlening.

Dat is niet erg, indien het verdiend is.

Of — maar dit kunnen we moeilijk onderstellen — ligt de eigenlijke zin van het Comité hierin, dat men ook buiten de Gereformeerde Kerken steun wil verleen?

Doch dan zou er op moeten aangedrongen dit openlijk te zeggen.

Wij hebben op steun-verleen aan hen, die niet tot onze Gereformeerde kerken behooren niets tegen, indien er werkelijk nood is.

Toch moet die o.i. afgezonderd worden van de hulp, die wij als Gereformeerde Kerken aan onze kerken in België in den kerkelijken weg behooren te geven.

De verschijning van een paar sterren in deze duisternis zou ons welkom zijn.

HEPP.

De Geref. Studentenbeweging.

I.

Onder de Geref. studenten is een beweging gaande, die om haar principiële beteekenis ons aller aandacht vraagt.

Wat die beweging bedoelt wordt duidelijk uit onderstaand bericht, dat we uit „Fraternitas“ letterlijk overnemen:

Het Studentencorps F.Q.I. te Kampen in buitengewone vergadering bijeen op 17 Februari 1927, gehoord de bespreking aangaande doelstelling en grondslag van de G.S.B.,

gelet op het feit, dat deze doelstelling zonder meer ruimte laat aan allerlei subjectivisme,

besluit het voorstel te doen, dat in het reglement van de G.S.B. worde opgenomen een artikel, waarin uitgedrukt wordt, dat de G.S.B., uitgaande van de saamhorigheid der Gereformeerde studenten, zich stelt op den grondslag van de Hellige Schrift, naar de uitlegging van de Gereformeerde Belijdenisschriften hier te lande,

en spreekt den wensch uit, dat deze zaak zoo spoedig mogelijk in het D.B. en zoo noodig in het A.B. in behandeling kome en tot een beslissing gebracht worde.

TOELICHTING.

Wij achten het komen tot een gemeenschappelijke Gereformeerde basis in de G.S.B. geboden voor wat de historie van de G.S.B. ons te dien opzichte leert.

Immers op de eerste besturenvergadering van E.Q.E.V., F.Q.I., N.D.D.D. en S.S.R., gehouden op 9—11 Januari 1918 te Amsterdam, om te komen tot een federatie der Geref. Studentencorpora, welke vergadering slechts voorbereidend werkte, vond men elkander in het accentueeren van den religieuzen nood van den Geref. student.¹⁾

Tot een bepaalde federatie is men toen niet gekomen. De oprichtingsvergadering der G.S.B. valt een jaar later, n.l. van 6—8 Januari 1919 te Amsterdam, waar dezelfde Corpora als boven genoemd vertegenwoordigd waren.

„Van meetaf was echter in de actie een zekere vaagheid. Slechts dit ene kon men als algemeen besef „weergeven: het religieuze noodgevoel“, aldus de inleidende beschouwing van den heer A. Ringnald.²⁾

„Na een korte bespreking werd tenslotte deze conclusie aangenomen: De beweging blijve een actie der „saamwerkende Corpora en richte zich ter meerdere „bewustwording van de Gereformeerde levens- en we-

reldbeschouwing, in den ruimsten zin, op de geestelijke mogelijkheden, waarin de Gereformeerde studentenwereld zich bevindt.“

„Niet allen waren het echter met de formulering „dezer conclusie eens. Men vond het sociale probleem „er te weinig in uitgedrukt. Anderen wezen erop, dat „velen niet zouden erkennen, dat de Geref. studentenwereld in geestelijke mogelijkheden verkeert. V o l k o m e n overeenstemming werd hier niet verkregen.“³⁾

In deze oprichtingsvergadering is men dus blijkens het officieel verslag alleen gekomen tot een doelstelling, waarbij men echter ook niet tot volkomen overeenstemming kwam.

Zoolang de G.S.B. bestaat, is het, naar onze diepste overtuiging, gemis aan helderheid geweest, die zich op den duur in de G.S.B. pijnlijk heeft doen gevoelen.

Men heeft ten allen tijde gemeden uit te spreken, waarin men objectief de Gereformeerde levens- en wereldbeschouwing vond uitgedrukt. Feitelijk liet men dit over aan het subjectief gevoelen van de leden der G.S.B.

Op den duur zien we dan ook, dat in de G.S.B. een steeds groeiende onbevredigdheid met den bestaanden toestand zich ontwikkelt.

D. schrijft na het 4de Congres in Fraternitas: „Er „moet toch richting zijn in ons handelen, en dat lijkt „me slechts mogelijk bij een vast uitgangspunt. Dan „ook alleen kan onze houding beslist of soepel zijn, al „naar noodig is. Doordat de meningen nu zoozeer verschilden, kwam er geen communis opinio over een „vast uitgangspunt, van waaruit warme bezieling mogelijk zou zijn geweest.“⁴⁾

De aanwezige onbevredigdheid is ter sprake gebracht in de gemeenschappelijke besturenvergadering op 15, 16 en 17 Januari 1923. Op de vraag, „hoe staat het eigenlijk met onze beweging?“ werden volgens het officieel verslag de volgende opmerkingen gemaakt:

„De Congressen worden steeds drukker bezocht, de „sympathie van het Gereformeerde volk wordt steeds „groter, de financiële propaganda is stopgezet, wegens den overvloed van geld, maar toch ontbreekt er „iets aan de G.S.B. De groote ontroering, waaruit de „beweging is geboren, maakt almeer plaats voor alle „daagsche belangstelling. Sommigen zeggen, dat we „geen vaste koers hebben, omdat het oorspronkelijk „doel is opgegeven. Pessimisten beweren, dat de G.S.B. „innerlijk half dood is en dat er niet veel van is te verwachten. Anderen willen een nieuwe organisatie met „persoonlijk lidmaatschap om zoo de beweging weer „nieuw leven in te blazen.“⁵⁾

Op deze vergadering heeft men verbetering gezocht van den bestaanden toestand, voornamelijk echter door organisatorische hervorming.

Nu is onze overtuiging, dat men een organisatie, die voldoende principiële helderheid mist, met de beste reorganisatie niet verbeteren kan. Wat noodig is, is dat men komt tot principiële vastheid. Zeer merkwaardig is het dan ook, dat men nooit geslaagd is te komen tot een organisatie, die allen bevredigde. Er bleven steeds „onoverkombare bezwaren“. F.Q.I. heeft zich tenslotte tijdelijk geschikt in een compromis. Steeds meer is echter gevoeld, dat de huidige doelstelling ruimte laat in de G.S.B. aan allerlei subjectivisme, dat zijn standpunt (omdat er geen vaste en duidelijk uitgesproken basis is) gerust kan nemen buiten onze Geref. Confessie. Wat vóór alles noodig is in de G.S.B. is klaarheid, waarin voor haar de Geref. levens- en wereldbeschouwing objectief is uitgedrukt. Zijn we het daarin niet eens, dan kan van een gemeenschappelijk streven naar de subjectieve teëgenwoordiging en bewustwording daarvan weinig terecht komen.

Het is daarom reeds als historisch geboden te achten, dat we als grondslag voor onze G.S.B. erkennen de H. Schrift naar de uitlegging van de Geref. Belijdenisschriften. We kunnen ons in dit verband daarom ook volkomen vinden in de hoofdzaak van hetgeen H. D. schreef in Fraternitas (18 April 1923) in een artikel, getiteld: „Heeft de G.S.B. nog recht van bestaan?“: „Waarom moeten we juist als Gereformeerde „studenten samenwerken? We zouden de wederzijds „kunnen stellen, van welken grondslag gaat ge uit, als „ge u afvraagt, wat uw tijd van u eischt? Is 't niet 't gezag van den Bijbel als Gods Woord? Neemt ge die basis weg, dan splitst zich alle bespreking in tweeërlei „richting“.

Slechts wenschen we hieraan toe te voegen, dat (omdat de G.S.B. een Gereformeerde beweging wil zijn) uitgesproken moet worden, dat de H. Schrift moet opgevat naar de interpretatie van de Geref. Belijdenisschriften hier te lande.

Het aanvaarden van een Geref. basis maakt natuurlijk de doelstelling niet overbodig. Wel degelijk erkennen we de noodzakelijkheid van het „zich steeds meer en meer bewust te moeten richten naar de Geref. levens- en wereldbeschouwing“. We meenen echter, dat het ook in de G.S.B. niet aan het subject mag overgelaten worden om uit te maken, wat Gereformerd is, en wat niet; maar dat wij in een Geref. student en beweging nooit kunnen buiten den objectieven regel, in de Belijdenisschriften uitgedrukt.

In het reglement der G.S.B. willen we dus vóór alles het subjectieve element in de doelstelling gedragen zien door het objectieve in den grondslag.

Later meer hierover.

K. S.

¹⁾ 6de Jrg., p. 6 en 7.

²⁾ 8de Jrg., p. 46.

³⁾ Fraternitas, 9de Jrg., p. 47.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Onze handelspolitiek.

Feitelijk kunnen we over onze handelspolitiek kort zijn, indien tenminste het gebrek aan alle initiatief en actie op dit terrein met den wijschen naam van politiek genoemd mag worden.

Na wat we een paar weken geleden over onze leenings-politiek geschreven hebben, zouden we hier kunnen zeggen: „'t is niet zoo“.

¹⁾ Zie verslag Fraternitas 5de Jrg., p. 3—18.

²⁾ Fraternitas, 6de Jrg., p. 5.